अधस्तात् पृथिवीपाल सर्व्वं नाशयते क्षणात्। ततो योजनविंशानां सहस्राणि शतानि च।
निर्द्दहत्यग्निवो वायुः स च सम्वर्त्तकोऽनलः। सदेवासुरगन्धर्व्वं सयक्षोरगराक्षसं।
ततो दहति दीप्तः स सर्व्वमेव जगद्विभुः। ततो गजकुलप्रख्यास्तडिन्मालाविभूषिताः।
उत्तिष्ठन्ति महामेघा नभस्यद्भुतदर्शनाः। केचिन्नीलोत्पलश्यामाः केचित्कुमुदसन्निभाः।
केचित् किञ्जल्कसंङ्काशाः केचित्पीताः पयोधराः। केचिद्धरिद्रासङ्काशाः काकाण्डकनिभास्तथा। १२८८०
केचित्कमलपत्राभाः केचिद्धिङ्गुलसप्रभाः। केचित्पुरवराकाराः केचिद्गजकुलोपमाः।
केचिदञ्जनसङ्काशाः केचिन्मकरसन्निभाः। विद्युन्मालापिनद्धाङ्गाः समुत्तिष्ठन्ति वै घनाः।
घोररूपा महाराज घोरस्वननिनादिताः। ततो जलधराः सर्व्वे व्याप्नुवन्ति नभस्तलं।
तैरियं पृथिवी सर्व्वा सपर्व्वतवनाकरा। आपूर्य्यते महाराज सलिलौघपरिप्लुता।
ततस्ते जलदा घोरा रावि णः पुरुषर्षभ। सर्व्वतः स्रावयन्त्याशु चोदिताः परमेष्ठिना। १२८८५
वर्षमाणा महत्तोयं पूरयन्तो वसुन्धरां। सुघोरमग्निवं रौद्रं नाशयन्ति च पावकं।
ततो द्वादशवर्षाणि पयोदास्त उपप्लवे। धाराभिः पूरयन्तो वै चोद्यमाना महात्मना।
ततः समुद्रः स्वां वेलामतिक्रामति भारत। पर्व्वताश्च विदीर्य्यन्ते मही चाप्सु निमज्जति।
सर्व्वतः सहसा भ्रान्तास्ते पयोदा नभस्तलं। संवेष्टयित्वा नश्यन्ति वायुवेगपराहताः।
ततस्तं मारुतं घोरं स्वयम्भूर्मनुजाधिप। आदिः पद्मालयो देवः पीत्वा स्वपिति भारत। १२८९०
तस्मिन्नेकार्णवे घोरे नष्टे स्थावरजङ्गमे। नष्टे देवासुरगणे यक्षराक्षसवर्ज्जिते।
निर्मनुष्ये महीपाल निःश्वापदमहीरुहे। अनन्तरीक्षे लोकेऽस्मिन् भ्रमाम्येकोऽहमाहतः।
एकार्णवे जले घोरे विचरन् पार्थिवोत्तम। अपश्यन् सर्व्वभूतानि वैक्लव्यमगमं ततः।
ततः सुदीर्घं गत्वाऽहं भ्रमानो नराधिप। श्रान्तः क्वचिन्न शरणं लभाम्यहमतन्द्रितः।
ततः कदाचित्पश्यामि तस्मिन् सलिलसञ्चये। न्यग्रोधं सुमहान्तं वै विशालं पृथिवीपते। १२८९५
शाखायां तस्य वृक्षस्य विस्तीर्णायां नराधिप। पर्य्यङ्के पृथिवीपाल दिव्यास्तरणसंस्तृते।
उपविष्टं महाराज पद्मेन्दुसदृशाननं। फुल्लपद्मविशालाक्षं बालं पश्यामि भारत।
ततो मे पृथिवीपाल विस्मयः सुमहानभूत्। कथन्त्वयं शिशुः शेते लोके नाशमुपागते।
तपसा चिन्तयंश्चापि तं शिशुं नोपलक्षये। भूतं भव्यं भविष्यञ्च जानन्नपि नराधिप।
अतसीपुष्पवर्णाभः श्रीवत्सकृतभूषणः। साक्षाल्लक्ष्म्या दृवावासः स तदा प्रतिभाति मे। १२९००
ततो मामब्रवीद्बालः स पद्मनिभलोचनः। श्रीवत्सधारी द्युतिमान् वाक्यं श्रुतिसुखावहं।
जानामि त्वां परिश्रान्तं ततो विश्रामकाङ्क्षिणं। मार्कण्डेय दृहास्स्व त्वं यावदिच्छसि भार्गव।
अभ्यन्तरशरीरं मे प्रविश्य मुनिसत्तम। आस्स्व भो विहितो वासः प्रसादस्ते कृतो मया।
ततो बालेन तेनैवमुक्तस्यासीत्तदा मम। निर्व्वेदो जीविते दीर्घे मनुष्यत्वे च भारत।
ततो बालेन तेनास्यं सहसा विस्तृतं कृतं। तस्याहमवशो वक्त्रे दैवयोगात् प्रवेशितः। १२९०५